

ĐẦU TÌM ĐÀO NGUYÊN CHO XA XÔI ! (1)

(Tập ghi)

*Đầu tìm đào nguyên cho xa xôi
Đào nguyên trong lòng ta đây thôi!
(Thơ Bích Khê).*

Tôi là một tác giả không có nhiều độc giả. Hay, nói đúng hơn, số độc giả ít ỏi vẫn theo dõi các con chữ TTBG ĐƯỢC tôi định giá là những người bạn quý, những kẻ-xa-lạ-trở-thành-thân-thiết, chứ không là thông thường độc giả. Những lời hiềm hoi nhận từ họ là chất xúc tác lấp bù giùm các vết thương trong trái tim luôn luôn rỉ máu; tưởng như đó là lời thì thầm an ủi của Người Văn Chương.

Đi sau nỗi yêu thích miên man cho Những Con Chữ Dịu Dàng chính là “bản chất trẻ thơ” vẫn sống hoài trong trái tim nghệ sĩ. Có thể gọi đó là một đèn bù quý giá của Thượng Đế. Chỉ trẻ thơ mới không biết thù hận. Chỉ trẻ thơ mới dễ dàng quên đi những cái tát nẩy lửa đã nhận từ người-lớn-cuộc-đời. Chứ, nếu cứ nhớ hoài các thống khổ luôn luôn đè chụp, làm sao người nghệ sĩ có thể sáng tạo, làm sao tôi có thể viết ra được những giọng văn?

“Rõ là điên”, câu nói tôi thường nghe từ rất nhiều người khi nhận xét về thái độ “*úp mặt vùi đầu vào cái tháp ngà Chữ Nghĩa*” tôi vẫn hành xử. Còn với tôi lại là cái thú thanh nhã mỗi lần tình cờ đọc đâu đó trong “núi” giấy tờ một trang nhật ký viết vội, một lời thư bạn hữu, độc giả, những điều, đủ làm dấy lên hạnh phúc chớp nhoáng để có thể lướt qua những phút giây quá độ buồn phiền.

***/ Nhật ký TTBG.**

***/ Oct 21. 2016**

Thời Gian xóa mờ tất cả, nhưng Thời Gian vẫn không tác dụng được với những tâm hồn luôn trân quý kỷ niệm. Những tấm ảnh ó vàng màu năm tháng tạo nên khoảng trống dịu dàng để úp mặt vào mà nghe trái tim vang lên niềm rung cảm. "Có một mối buồn không nói được" mỗi khi làm điều ấy, nhưng lại là "mối buồn" rất xứng đáng để phải chụp bắt trong cuộc hành trình song song bước chạy với Thời Gian.

***/ Thư TTBG (gửi Lê Giang):**

San Jose, Sept. 21, 2018

Lê Giang ơi,

Hôm nay (tối thứ Sáu Sep. 21/2018 ở Mỹ), ngồi lọc lựa tất cả các thư, đọc lại cái email em gửi khi chị còn ở Nha Trang mà rung động thật nhiều. Lại nhớ em, dù chưa bao giờ chị em mình gặp mặt!

Mấy hôm rồi không viết gì mà chỉ ngồi soạn thành hệ thống tất cả các tác phẩm cũ mới (như việc vẫn làm vài năm qua), xếp thành từng cuốn, mỗi cuốn tự tay chị in và đóng thành một bản lưu lại, tâm tư u ám, mới biết rằng cái tình lớn nhất trong lòng chị vẫn là tình dành cho Quê Hương.

Em đang ở Dalat thì phải, nghĩa là VẤN còn nằm trong lòng bà mẹ quê hương, may hơn chị lắm lắm đó.

Chị BG.

***/ Thư TTBG**

(gửi Lý Quang Bình Saxo-alto Montréal, Canada):

(Cali. Nov. 15/2019)

Bình ơi,

TV thấy rất an ủi trong lòng sau khi trò chuyện điện thoại sáng nay với Bình. Kỷ niệm 40 năm sống đây, cái thời mình sống đời Cải Lương sao mà đẹp! Bây giờ chẳng biết các bạn mình ở đâu?

Bữa nọ nhìn 4 tấm ảnh chụp tại mình mấy mươi năm cũ, TV rất xúc động. Vô cùng cảm ơn Bình cho TV được nhìn lại chúng.

Mấy mươi năm trôi qua, TV không ngờ liên lạc được với Bình như hiện tại. Y hết một thứ của cải mình từng đánh mất và tìm lại được. Biết bao kỷ niệm, bao chuyến lưu diễn, bao cuộc rượu cùng uống với nhau trước cửa rạp hát nơi đầu ghềnh cuối bãi các tỉnh lỵ xa xôi, những điều được TV ôm ấp và gom vào trong tác phẩm Nước Chảy Qua Cầu, bây giờ có Bình là NHÂN VẬT SỐNG, chứng thật cho những câu chuyện TV từng kể.

Giá gì các bạn cũ của mình (Liêm trống, Định trompette, anh Trung guitare, anh Tuyên basse, Thành organ) mà liên lạc lại được thì vui biết mấy!

Bây giờ ai cũng già! Thời gian định giá cho tất cả. Tình bạn giữa Bình và TV cũng đang được Thời Gian định giá. TV lúc nào cũng vẫn là Thu-Vân-Người-Bạn-Trai của Bình và các anh trong đoàn Cải Lương Sài Gòn III một thuở! Hãy cứ tin điều ấy.

Sẽ có một ngày bất thân TV qua Montréal thăm vợ chồng Bình, mình sẽ uống với nhau một trận cho đã đời (rồi có chết cũng vui!) Bình nghe?

Rất mừng cho Bình có đứa con tài hoa. TVân sẽ tìm nghe cháu hát trên Youtube.

+ (Hồi âm của Bình:

“Bình đang mong chờ đến ngày này. Mới gặp lại TV, Bình không muốn chết!”
(TTBG nhận định: “Quả là dễ thương!”)

***/ Lời của Vũ, (một nhân vật trong Tiếng Thở Dài Của Thời Gian):**

-Ôi! Hôm nay tình cờ đọc được những mẩu chuyện TV viết, anh thật mến phục. Gần nửa thế kỷ trôi qua, em đã quá chững chạc. Anh giờ đây chỉ biết đứng nguyên một chỗ dõi mắt nhìn theo em. Nhưng anh cũng thật vui vì thấy em đã được toại nguyện ước vọng. Em đã là một vì sao trong các vì sao của Văn Chương. Anh thành thật chúc mừng TV mãi thăng tiến trên con đường nghệ thuật.

Giờ đây tất cả đã chìm vào dĩ vãng buồn và tiếc thương đất nước sụp đổ. Người quân nhân của QLVNCH cũng phai mờ trong tâm hồn những người thân yêu, trong số đó có em.

(Nov.1/2019, HV của những năm tháng xa xưa trước 1975).

***/ Lời của Nguyễn Văn Hùng (Hà Nội).**

(Oct. 27. 2019).

“Quả thật, con hồi hộp, quẩn quại theo mạch cảm xúc Cô viết. Và sau đó lại được thưởng thức cách viết rất trang trọng, tinh tế và rất tôn giáo từ Tài Hoa Mệnh Bạc của Cô.”

(TTBG hồi âm):

“Cảm ơn con vẫn quan tâm theo từng trạng thái tâm hồn Cô. Cô thấy rất ấm lòng. Những Con Chữ được vắt từ trái tim quả thật không uống, bởi vì còn một độc giả (như con) thì Cô vẫn còn vượt qua được bao tâm thức buồn rầu và tự biết rằng mình không có quyền ngã.”

+ Nguyễn Văn Hùng:

“Không đâu cô. Cô vẫn còn nhiều bạn đọc. Còn cô học trò ở Nha Trang. Còn Bác Đặng Văn Âu bên Mỹ. Và còn cả con lẫn bạn bè bên VN này.”

***/ Lời của Joe Phạm.**

Nov 23, 2014

Kính Chị Bông Giấy,

Chị khoẻ không? Em vẫn đợi những bài về văn học "phi chính trị" của chị.

Phản ứng của độc giả rất tốt về những bài chị viết. Đã có nhiều người xin email chị như chị đã biết. Và em chỉ cho những ai em tin tưởng là sẽ không lợi dụng nó để "quấy rầy" chị thôi.

Mong chị gửi bài tiếp!

Em, CKV

***/ Lời thư Thanh Hải (Sàigòn).**

On Monday, March 23, 2015 7:26 PM

-Chị à, con Poupée chị tặng em nè...

(TTBG) Tuesday, March 24, 2015 9:34 AM:

-Trời ơi! Em còn "nuôi" nó trong nhà hả? Khi chị thấy nó lần đầu trong một cửa tiệm ở Mỹ, liền nghĩ ngay tới nỗi cô đơn của em. Dem về nhà bỏ vào tủ cả năm, chờ khi đi VN tặng em cho em bớt cô đơn...

Nhưng bây giờ thì chị cũng không nhớ là giao nó cho em hồi nào và nhờ ai? Thôi thì có nó cũng vui.

Riêng chị có rất nhiều con poupée đủ loại, đủ cỡ, đủ quốc tịch... thấy ưng ý là mua ngay trong các dịp đi chơi xa.

Nhưng đem về nhà, bận làm việc cũng không bao giờ có thì giờ mà nhìn ngắm chúng.

Hình như những ai không có tuổi thơ, hoặc tuổi thơ quá buồn mới thích poupée em ạ.

Chị TV.

(Thanh Hải): Mar. 23/2015

-Con poupée đang nằm trên máy in của em mấy năm nay rồi, lâu lâu đem nó ra ẵm. Em quý nó lắm. Nó mềm như em bé vậy. Đó là kỷ niệm mà em thích nhất.

Em viết không đầu không đuôi, tưởng tượng như đang ngồi trò chuyện với chị chứ không phải viết email...

Trần Thị Bông Giấy.

(Bài viết xong tại San Jose, thứ Bảy Nov. 16/2019 5:35PM)

□